

KUMMA

NÄYTESIVUT

Tom Percival

TAIKAKUVASTIN

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Sisällys

1	Tarinapuun karsintapäivä	1
2	Kalpea kopio	13
3	Lammas susien vaatteissa	25
4	Merkillinen palatsi	35
5	Ruumiinsiappaaja	53
6	Roolit päälallaan	63
7	Löydä sisäinen sutesi	79
8	Ohjekirja	89
9	Erehdysten komedia	101
10	Taikakuvastimen maailma	117
11	Visainen pulma	133
12	Havahtuminen	141
13	Totuus tulee ilmi	149
14	Salainen puutarha	161

1

Oli vuotuinen Tarinapuun karsintapäivä, ja kaikki Tarinalassa kihsivät innosta. Jopa Prinsessa Ruusunen oli innoissaan, eikä hän ollut edes hereillä, mutta hän näytti innostuneelta – tavallaan. Koko kaupunki oli saanut nimensä Tarinapuun mukaan – jokainen sen lukuisista lehdistä sisälsi eri tarinan. Niiden ”lukemiseksi” piti vain sivellä lehteä sormella, ja tarina heräsi eloon pään sisällä.

Aina kun puun lähellä kerrottiin uusi tarina, siihen putkahti uusi oksa tai verso, joten se kasvoi helposti liikaa. Niinpä puusta karsittiin joka vuosi vanhimmat tarinat, minkä jälkeen ne kuivatettiin ja kiedottiin kääroiksi, joita säilytettiin holvissa syvällä Tarinalan kirjaston alapuolella.

Seremoniaa oli kerääntynyt katselemaan valtava väkijoukko, ja Jaakko ja hänen puhuva taikakanansa Alma yrittivät pujotella tungoksen halki eturiviin ystäviensä luo.

”Anteeksi!” Jaakko huikkasi, kun hän työntyi kolmen pienen porsaan ja kolmen huomattavasti suuremman karhun ohi.

”Menemme vain tästä ohi!”

”AnteEeksi!” Alma kaa-

katti, kun se hyppeli ylös alas Jaakon edellä.

”Mitä?” Jaakko kysyi. ”Mitä sinä sanoit, Alma?”

Alma pyöräytti silmiään. Se ei ollut koskaan osannut sanoa mitään muuta kuin ”mitä”, mutta jollakin ilveellä Jaakko tiesi aina, mitä se tarkoitti. Viime aikoina Jaakko oli yrittänyt opettaa lemmikilleen muutamia kohteliaampia ilmauksia, kuten ”anteeksi”, mutta he eivät olleet oikein edenneet puusta pitkään.

”MITÄÄÄÄÄÄÄÄH!” Alma kirahti kiukkuisesti.

”Ai! Ahaa...” Jaakko sanoi. ”Olet oikeassa, tuo on tosiaan Makkaranaama Hilleri, mutta et saisi kutsua häntä sillä nimellä – pormestari Hilleri raivostuisi, jos

kuulisi sen! Tule, seremonia alkaa kohta!”

”Hei Jaakko –”

”– siinähan sinä oletkin!” sanoivat Hannu ja Kerttu, kun Jaakko onnistui viimein pääsemään väkijoukon eturiiviin. Kaksoilla oli läheiset välit – erittäin läheiset. Joskus he kävivät kokonaisia keskusteluja vain heiluttelemalla kulmakarvojaan.

”Hei kaikki!” Jaakko tervehti ja heilautti kättään ystävilleen. Hannu, Kerttu, Hilikka ja Anansi vilkuttivat kaikki takaisin. ”Onko minulta jäänyt jotain näkemättä?” Jaakko lisäsi.

”Ei oikeastaan, mutta –”

”– pormestari Hilleri on edelleen –”
 ”– puhujanpöntössä pitämässä puhetaan!” vastasivat Hannu ja Kerttu.

Pormestari seiso i korokkeella, ja hänen kiiltävät, punakat kasvonsa loistivat auringossa. Hän nosti ilmaan ikivanhan kivilaatan, johon oli kaiverrettu runo ”Kauan eläköön Tarinapuu”. Kaikki Tarinalassa tunsivat runon, joka oli ikuistettu kiveen miltei yhtä kauan sitten kuin kaupunki oli perustettu:

Kauan eläköön Tarinapuu!

**Kauan sitten paikalle tälle
 kasvoi ylväs Tarinapuu.**

**Sen myötä syntyi Tarinala,
 kaupunki kaunis kuin kesäkuu.**

**Yön pimeydessä saattaa joskus
 synkkiä varjoja väijyä.**

**Ne tahtovat anastaa puumme
 ja tehdä kaikkea häijyä.**

**Jos vioittuu aartemme kallis,
 voi tapahtua vaikka mitä.**

**Rakas Tarinapuumme on pyhä.
 Meidän täytyy suojella sitä.**